

Broj: 15-56/96
Datum: 12.2.1996

Na osnovu odredbi članova 1 i 2 Uredbe sa zakonskom snagom o preuzimanju ZKP bivše SFRJ, a u vezi sa odredbom člana 151 ZKP, ovlašteno službeno lice AID-a BiH, Detašman AID Brčko, sačinilo je dana 12.02.1996. godine u službenim prostorijama AID u Srebreniku, slijedeći:

Z A P I S N I K

GRADANIN: RAMIĆ SADO, sin Adema i Dile Malkić, rođ. 05.03.1966. godine u Poznanovićima, opština Srebrenica, JMB 0503966183146, po zanimanju mehaničar poljoprivrednih mašina, nezaposlen, oženjen, nema djece, privremeno kao raseljeno lice smješten u N.N.Luka bb, opština Srebrenik, je dana 12.02.1996. na okolnosti činjenica o počinjenim ratnim zločinima od strane četnika nad bošnjačkim narodom u Srebrenici, ovlaštenom službenom licu dao sljedeću:

I Z J A V U

Veoma jake artiljerijsko pješadijske napade prema Srebrenici neprijatelj je počeo izvoditi početkom jula mjeseca 1995. god. kada smo se mi počeli povlačiti prema samom centru grada.

Dana 11.07.1995. godine neprijateljske snage su već ušle u Srebrenicu, tako da su žene, djeca i starije osobe krenule prema kampu UN-a u Potočarima, a svi vojno sposobni su krenuli prema selu šušnjari. Na ovom mjestu smo se postrojili po jedinicama, a zatim krenuli na veoma dug i neizvjestan put prema slobodnoj teritoriji.

Sljedećeg dana, tj. 12.07.1995. godine na putu između Buljima i Fobuda na našu kolonu palo je nekoliko granata od kojih je prema mojoj procjeni poginulo oko 50 ljudi od kojih ja poznajem Hožbo Sakiba, Dautović Nijaza i Ljeskovića Mehmeda, svi iz Srebrenice.

Ovom prilikom nije došlo do znatnijeg zastoja tako da smo nastavili put i zaustavili se u jednoj šumi u blizini brda Kamenica, gdje smo se planirali odmoriti, ponovo prestrojiti svoje redove i nastaviti dalji put. Ovo mjesto gdje smo se odmarali nalazilo se u šumi u jednom većem udubljenju daleko od naselja, tako da smo se malo opustili nadajući se da smo bar malo dalje od očiju četnika. Međutim, negdje oko 21 sat palo je jedno drvo, nakon čega je otvorena vatra iz pješadijskog naoružanja, FAM-ova i PAT-ova, tako da je zavladao opšti haos među narodom. Pucnjava je trajala oko 15 minuta, nakon čega je sve utihnulo, i prema mojoj procjeni tu je poginulo oko 1000 ljudi. Mi smo se vratili da izvučemo ranjenike, ali od leševa se gotovo nije moglo ni proći. Tu nisam nikoga prepoznao, jer je već bila noć, a bilo je i dosta ranjenika koje smo

Josip Ramić

izvlačili na jedno brdo.

Oko 23 sata ponovo smo se sastali na jednom uzvišenju s namjerom da nastavimo put u pravcu Konjević Polja. Na tom putu od poznanika sa mnom su bili Smajlović ševal iz Poznanovića, opština Srebrenica, Hasanović Rifet iz Pirića, opština Bratunac, i Tihić Bego iz Skelana, opština Srebrenica. Nedugo zatim na našu kolonu ponovo su ispaljene tri granate, koje je pratilo pješadijsko naoružanje i kolona je ponovo prekinuta, a ja sam ostao sa Zahirom Mehanovićem iz Daljagošte, opština Srebrenica.

Idući dalje u putu smo susreli poznanike Hasanović Alvira, Redžić Muhameda i još trojicu ljudi s njima. U blizini sela Kravice nas sedmorica smo ponovo naišli na zasjedu, tako da se naša grupa ponovo razila, a sa mnom su ostali Hasanović i Redžić.

U nastavku puta prema slobodnoj teritoriji susreli smo grupu od oko 400 ljudi, među kojima sam prepoznao Ahmu i Džemala Tihića iz Skelana, opština Srebrenica, koji su uživali veliki ugled u ovom gradu. Oni su planirali da se predaju, ali mi nismo to željeli nastaviti smo dalje. Sa nama je u grupi tada krenulo oko 50 ljudi koji se takođe nisu htjeli predati, a predvodio nas je Alija iz Zilića, opština Vlasenica, kome ne znam prezime. Kada smo stigli u brda iznad Kasabe, morali smo preći asfalt da bi dalje krenuli prema Udrću. Na tom mjestu primijetili su nas četnici, nakon čega su počeli pucati prema nama, tako da smo se podijelili u pet manjih grupa radi lakšeg prelaska.

U mojoj grupi pored naprijed navedenih Hasanovića i Redžića bili su još Rizvić Mersudin i Hasudin zv. šiljo, iz Kamenice, opština Zvornik, Jusupović šefik zv. oća iz žepe, Salihović Vahid iz Srebrenice i Begić Sejdalija iz Sikirića, opština Bratunac.

Kada smo došli u Kasabu do repetitora, tu smo morali sačekati mrak kako bi prešli asfalt, što smo i učinili u prvim večernjim satima. Po prelasku asvalta došli smo do Udrća, a zatim nastavili dalje prema novim planinskim uzvišenjima od kojih je prvo bilo Veljova glava. Tu smo naišli na grupu od 10 leševa, a nedaleko odatle nalazila se još jedna grupa takođe od 10 leševa od kojih nismo nikoga prepoznali.

Dana 22.07.1995. godine došli smo do Snagova, opština Zvornik, gdje sam susreo svoga brata Omera, Vejzović Selvudina iz Vlasenice, svog komšiju Jusić Azema iz Srebrenice i izvjesnog Muju iz Gerova, opština Vlasenica.

Istog dana, dok smo se odmarali primijetili smo četnike kako se razvijaju u strijelce i idu prema nama. U toj situaciji nismo imali kuda i odlučili smo da se predamo. Malo dalje od nas ostali su Mujo i Azem, koji se nisu predali sa nama i o njima dalje ništa ne znam.

Odmah po zarobljavanju odvezli su nas u fabriku "Vežionica" u Karakaju, gdje je bilo još zarobljenika i 23.07.1995. godine nas 39 su prevezli u logor "Batković", opština Bijeljina, gdje nas je do 25.07.'95. godine bilo ukupno 164 zarobljenika iz Srebrenice. Tu nas je dočekao upravnik logora potpukovnik Gojko Čekić, star oko 50 godina, te vodnici - izvjesni Lujić, "Sarajlija" i Milić.

U logoru sam bio do 04.08.1995. godine, odakle sam zajedno sa Malkić Abdurahmanom iz Poznanovića, opština Srebrenica, odveden u Bijeljina u zatvor zvani "Vanekin mlin", gdje smo bili u samicama. Ove ćelije su bile veličine 2,20 x 2 metra i ima ih svega četiri. Tu smo bili sedam dana kojom prilikom smo detaljno ispitivani.

Joško Prnić

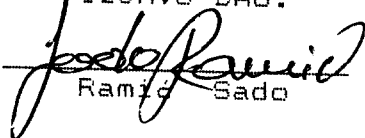
Dana 10.08.1995. godine u isti zatvor doveden je Avdo Palić - komandant žepačke brigade koji je ostao iza nas u ovom zatvoru, odakle smo mi 29.08. '95. godine odvezeni na Vojni sud u Bijeljini. Pored mene i Abdurahmana Malkića na sud su dovedeni i Hamza Malkić iz Srebrenice, izvjesni Mevlo iz Glogove, opština Bratunac, Jusić Kasim iz Poznanovića, opština Srebrenica, gdje smo svi dali detaljne izjave, a kao svjedoci, navodno, protiv nas suđenju su prisustvovali i Osmanović Hedib iz Poznanovića, opština Srebrenica i Hasić Sakib iz istog mjesta.

Ovom prilikom dobili smo rješenja na uvid o produženju pritvora na još mjesec dana, a zatim su ista opet povukli i vratili nas u Batkoviće.

Negdje u novembru mjesecu 1995. godine zajedno sa Abdurahmanom i još 13 ljudi išao sam u Lopare, gdje smo sjekli drva za potrebe srpskog Istočno bosanskog korpusa. U Loparama smo se zadržali oko 15 dana, a zatim smo vraćeni u logor. U logoru smo ostali do 24.12.1995. godine kada je nas 134 razmijenjeno u Sočkovcu, opština Gračanica.

Na ove okolnosti nemam više šta da izjavim. Sve što sam rekao tvrdim da je tačno i spreman sam to ponoviti pred sudom ili nekom međunarodnom institucijom koja za to bude zainteresovana. Glasan diktat ove izjave sam slušao i u njenoj formulaciji i sam učestvovao što potvrđujem svojeručnim potpisom.

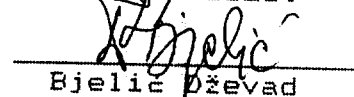
IZJAVU DAO:

Ramiz Sado

ZAPISNIČAR:

Avdić Mirsada

IZJAVU UZEO:

Bjelić Bževad